

התפטרות סמל בולשת, מיוצצת שערוריה ציבורית חדשה סביב עמוס בן-גוריון

במשרדו, משרד הוצאת עם עובד, מול מנן זייד, ראה דרך חלונה, איך שסמל זילברמן מכה את כהן, שהוא נהג המוביל ספרים לעם עובד. הוא ראה לדבריו, כיצד זילברמן מרביץ לבחור, דרך חלון המכונית המשטרה תיבה בה ישב.

זילברמן חקר אותו על כך: "איך יתכן שראית אותי מכה דרך חלון, בו בזמן שביני לבין הבחור שלכם ישב נהג המכונית שלי?"

הוא ביקש מהקצין הבודק לצאת מיד למקום ולבדוק אם בכלל אפשר לראות דבר כזה ממשרדו של קופילוביץ. גליק ענה, שאם יתעורר הצורך, בבוא העת, יצא ל"מקום. זילברמן ביקש להזמין בו במקום את הבחור הנפגע-כביכול, על מנת לא לאפשר לקופילוביץ לתאם איתו את העדות שימסור. הבחור הוזמן לשעה שש בערב.

בשש בערב שוב התכנסו הסמל והשוטר בחדרו של גליק, יחד עם כהן. הקצין הודיע לבחור כי הוגשה תלונה נגד סמל זילברמן ונגד השוטר שמואל, ושלא יפחד למסור אמת. "ספר בדיוק מה קרה", ביקש בעדותו אישר כהן שאומנם קילל את השוטר, וכי זילברמן הציג בפניו תעודה, אך הוא סירב ללכת למשטרה. הוא גם חזר ו"אישר שהתנצל וביקש סליחה ושסמל זילברמן לא פגע בו ולא היכה אותו. לדבריו, רק השוטר שמואל הוא שנתן לו החיפה, בזמן שירד מהמכונית. כהן אף הוא הביע תמיכה מדוע עליו לשוב ולחזור על דבריו, אותם כבר מסר למשטרה בעדותו הראשונה. זילברמן אמר לגליק שקיים עוד אורח אשר הציג את עצמו להעיד במשטרה על

אכתוב תלונה נגדך." "שמי זילברמן", ענה הסמל, "ומספרי 2233 ואתה יכול לכתוב". כאן התערב הקהל. "אל תעשה בעיות, היכנס למכונית", יצעו לבחור שבגללו התחולל כל העניין. הבחור ניכנס.

*** מבקש סליחה ***

הם הגיעו לבניין מטה המחוז. זילברמן עלה למשרדו בקומה השנייה וניגש לכתוב דו"ח על התקרית. הבחור, גיאק כהן, ישב מולו. לפתע פנה הבחור לסמל: "דחילק, עשיתי שגיאה. רחם עלי. נפלטת לי מלה מהפה. יש לי תינוקת בת עשרים יום ואני באמת מצטער על כל הימקרה ואני מבקש סליחה."

"הבט", השיב זילברמן, "בי לא פגעת. פגעת בשוטר. אם ירצה לסלוח לך — מצידוי אין התנגדות". כי במשטרת תל אביב נהוג לסגור מרבית התיקים הנפתחים בשל פגיעות בשוטרים והעלבות, כדי לחסוך זמן ותהליכים משפטיים.

אותו רגע ניכנס הנהג שמואל לחדר. כהן פנה אליו וביקש את סליחתו. שמואל הושיט יד ובוהו נגמר ביניהם העניין. בכל אופן פנה זילברמן לממונה עליו, פקד חיים גליק, סיפר לו על המיקרה. גליק אמר לסמל לכתוב דו"ח ולהעבירו לנהג הצפונית, הנוגעת לדבר, ושהם יעשו בכהן מה שהם מבינים.

זילברמן חזר לכהן ואמר לו זאת. הבחור החל לבכות, ביקש לדבר עם גליק. גליק ניכנס לחדר. כהן התחנן בפניו: "עשיתי

לצאת עם זילברמן ולהצביע על כל אותם המקומות בהם ביצע את פריצותיו.

הסמל לקח סטיישן אורחי של המדור, יצא עם נהג ושני סמלים אחרים למיבצע ההצבעות. הם הסתובבו רוב שעות הבוקר. סמוך לצהריים, בהיותם בדרכם חזרה ל"מחוז, עברו ברחוב אלנבי. הנהג פנה ימינה וניכנס לרחוב מאזיה. זילברמן שאל אותו: "מה העניינים?"

הנהג, יעקב שמואל, השיב כי חש בכאבי ראש ורוצה לקבל כדור-הרגעה בתחנת מנן זייד אדום. הוא חיפש מקום חנייה. ברחבה מול תחנת מנן זייד אדום מצא מקום פנוי. לפתע קפץ בחור צעיר אל מול המכונית וקרא: "המקום הוא שלי! אני רוצה לתנות כאן. צאו מפה!"

זילברמן קרא לבחור: "זו הצידה, אנחנו אנשי משטרה!" הנהג הצטרף לטענות: "תן להיכנס, זאת מכונית משטרה." אבל הבחור סירב לפנות את הדרך, על אף שהסטיישן האפור של המשטרה כבר היה חצוי בתוך רחבת החנייה. טען כי הוא רוצה לפרוק סחורה, וברחוב זה קשה למצוא מקום חנייה.

הנהג השוטר ירד, ומן המכונית ראה זילברמן כי מתפתח ויכוח בינו לבין החור. כאשר נוכח לדעת כי העניין מתחיל להתחמם ירד אף הוא, הורה לנהג: "היכנס למכונית וסע מפה!"

"מה פיתאום לצאת מפה?" תמה הנהג. זילברמן תפס את הנהג בכוח, משך אותו חזרה למכונית וציחה עליו לנסוע. לבחור שהסס את הדרך, אמר: "כך לא מתנהגים למשטרה." הנהג, יעקב שמואל, התמרמר

עמוס והסמל

המיקרה. גליק השיב שאין צורך לא ביציאה למקום ולא בחקירת האורח, כי אחרי עדותו של כהן כבר ברור לו הכל. אחרי שגבה גם עדויות משני הסמלים שנסעו במכונית ואשר אישרו כי הבחור לא הוכה על-ידי זילברמן, סיכם גליק את הפרשה. בדו"ח שסמל בכתב לממונים עליו קבע גליק, כי הסמל זילברמן פעל ללא דוסי וכי אין יסוד לתלונת קופילוביץ.

*** הזמנה למשפט ***

זילברמן פנה לממונים עליו וביקש רשות להגיש הביעה אורחית נגד קופילוביץ, על הוצאת דיבה פלילית. כי טען, שאילו לא היה גיאק כהן ישר, מי יודע אם הוא עצמו לא היה נפגע כתוצאה מתלוננת קופילוביץ. מפקדיו השיבו מיד: "הפסק שטויות. המשטרה כבר אכלה צואה במשפט של עמוס." ובוהו חשב זילברמן את הפרשה כמחוסלת.

אך לפרשה נודע להיות המשך מפתיע. כעבור שבועיים-שלושה, בעת שזילברמן עסק בחקירת רצח המתחזק יעקב גזרון, הודיע לו רכז המדור, בשעות הערב, כי עליו להופיע בשעה 7.30 למחרת בבוקר, במדיום, למשפט מישמעתי בפני מפקד המחוז עמוס בן-גוריון.

מיד פנה הסמל לגליק וליונה גילבין, הי ממונים עליו. בשאלה: "איזה משפט? איזו עלילה היא זו? מה היא האשמה?" ואז נאמר לו כי הוא מועמד לדין, יחד עם השוטר שמואל, באשמת מעצר אורח באופן בלתי-חוקי. משמע שמימצאי הקצין הבודק לא סיפקו את עמוס. מיד נזכר זילברמן באיומיו של קופילוביץ: "אני מכיר את עמוס בן-גוריון... לא כדאי לך כל העניין!" במשך כל התקוות בחקירת, כאשר דיבר זילברמן על איומיו של קופילוביץ, הזכיר רק את סלע ואת שרת, כי לא רצה לערוב בדבר את הבוס שלו, עמוס בן-גוריון, פן תפגע העדות בעבודתו. עתה הבין כי דבריו של קופילוביץ לא היו דברי-שווא.

בחדרו של גילבין הקים זילברמן צעקות: "דעו לכם, אם אני עומד למשפט — אמילו שאצא זכאי — דעו לכם שאתם הורסים אותי ואת כבודי! במשך 12 חצי שנה שאני במשטרה — אין כל פגם בחיק האיש שלי. אין בו שום, ליכבול, מלבד הצטיינות ויות וקבלת מענקים על הפיסות מוצלחות." זילברמן הנסער סיפר לקציני המחוז על הזמנתו למשפט. המפקד נימין זיגל, עורך-

שגיא, סלח לי." גליק עוד עמד על כבוד המשטרה: "איך אתה אומר להם קללה כזאת?"

הבחור שוב התנצל: "הילדה חולה, אני עצבני. זה ניפלט לי." זילברמן ניגש אליו ובראית גליק, מסר הבחור עדות בכתב לסמל יהודה פרסבורגר, בה מסר שאומנם קילל את השוטר. הוא אף ציין שלא קיבל מכות. אחרי שקודם לכן כתב בכתביו אל משטרת ישראל בקשת סליחה, הוא שוחרר.

*** מינוי קצין בודק ***

עבר דמעה מחרש ימים. זילברמן המשיך בעבודתו הרגילה. עבודה זו כללה, בין היתר, את תפישת נחמן פרקש בחולון. זילברמן היה האיש שזינק על פרקש, שעה שזה היה מזויין בשני אקדחים, ויעמד להיכנס לצריף-המחבוא שלו.

המיבצע זכה לפירסום רב בעתונים. תמיי נתו ושמו של זילברמן פורסמו בהבלטה. כיום סבור זילברמן, כי פירסום זה הוא שגרם למה שקרה לאחר מכן. חיים קופילוביץ קרא, לפי סברת זילברמן, על הימיבצע, וזוכר באותו סמל שסירב להיכנע לדרישתו לשחרר את הבחור. חרה לו, כי נראה, כי סמל זה זוכה עתה לתהילה. קופילוביץ עצמו הכחיש כל קשר בין שני המאורעות, הסביר כי תלונתו נגד זילברמן הסי תהמה בגלל עומס עבודתו. הוא כתב מכי זכר למשטרה, בו האשים את זילברמן בהכאת גיאק כהן באגרופיו, תוך כדי זינוקים והתנגות פרועה.

זילברמן קרא את המיכתב, שהובא לידי-עתו על-ידי אחד מחבריו לעבודה. "איך יכולים להעליל עלילות כאלה? זה שקר וכזב!" קרא בריחתה.

ואו, לפתע, נקרא הסמל לפקד גליק. "התמנתי כקצין בודק", הודיע הפקד ל"סמל", "כדי לבדוק את התלונה של קופילוביץ". הוא המיניו לחקירה בשעה אחת, שהיא השעה ליציאה לצהריים. כי לקופילוביץ ביץ לא היה זמן פנוי אחרי-זילברמן דרש וקיבל ארוחת צהריים, היות ורותק לצורכי חקירה.

קופילוביץ, זילברמן ושמואל התכנסו בחדרו של פקד גליק. הקצין הודיע לקופילוביץ שהוא חוקר את תלונתו ורוצה לקבל ממנו עדות בכתב, ושסמל זילברמן והשוטר שמואל רשאים לכתוב איתו שאלות. קופילוביץ (66), מסר בכתב כי בהיותו

על סמלו: "מה אתה מחתר לזו מה אתה פחדן כזה?"

*** מכיר את עמוס ושרת ***

הם נסעו כעשרים מטרים, ואז צעק אותו בחור לעבר מכונית המשטרה: "אמך!" הנהג עצר במקום ורצה לרדת. זילברמן, שחשש כי הנהג עלול ל"הכות את הבחור קשות, ציתה עליו: "אתה לא יוצא מהמכונית. שב על מקומך". אבל הוא קילל אותי: "ענה שמואל, שמעתי בעצמך".

"יש בית-משפט", ענה הסמל, "אני אעשה את הכל בצורה חוקית".

זילברמן ירד מהמכונית ופנה אל הבחור. הוא הציג בפניו תעודת סמל משטרה ואמר לו: "אני סמל משטרה ואתה אמרת — אמך. אני מבקש את תעודת הזיהוי שלך". כונתו היתה להגיש נגדו תלונה על העלבת שוטרים בעת מילוי תפקידם. הבחור סירב להזדהות. גם כאשר דרש זילברמן ממנו שיעלה לסטיישן, סירב.

התאסף קהל. במקום הופיע גם שוטר במדים. זילברמן ביקש לומר לבחור שיגש אתם למשטרה. הבחור סירב לצייט להורר את השוטר במדים. ואז אמר לו זילברמן: "אני עוצר אותך באשמת אי-הזדהות וסירוב למלא הוראות שוטר", ופקד עליו לעלות למכונית.

הבחור המשיך לטרום. אז פקד עליו וילברמן להיכנס לסגור משטרה, שעמד בימקרה ליד מנן זייד. אך גם שם סירב הבחור להיכנס. זילברמן תפס אותו בידי והחל למשוך אותו למכונית. פיתאום הופיע אדם מבוגר, שאמר לו: "מה אתה רוצה מהבחור הזה?"

"מי אדוני?" שאל זילברמן. "אני מנהל עם עובד ושמי קופילוביץ".

"נעים מאוד, אני סמל משטרה ושמי זילברמן".

קופילוביץ פנה לזילברמן בתוקף: "עזוב אותו. אחרת לא יהיה טוב".

"מה לא יהיה טוב?" שאל הסמל.

"אני מכיר את המפקד שלך, את עמוס. אני מכיר את סלע ואני מכיר את שרת. לא כדאי לך כל העניין. עזוב אותו".

"זה באמת יפה שאתה מכיר אותם", השיב זילברמן, "גם אני מכיר אותם. אבל אני את שלי אעשה".

"טוב", אמר קופילוביץ, "נראה. אני

הקרבן

מאיר זילברמן, שסירת במ' שך שתי-עשרה וחצי שנה בולשת, ועתה תובע את הבוס שלו לשעבר.

לפני חודשיים וחצי נודע כי סמל ראשון מאיר זילברמן עזב את המשטרה. היתה זו ידיעה סנסאציונית לדידי מי שידע מיהו הסמל זילברמן. ליתר דיוק: לדידי אנשי המשטרה בכל רחבי הארץ, ואנשי העולם התחתון.

מאז אותו יום נראה זילברמן, לבוש בגדי עבודה, עוסק כמלאכת שונות בבית מלאכה בתל-אביב. רבים ניגשו אליו ושאלו אותו: מדוע זה פיתאום עזב את המשטרה? מה דחף אותו לפשוט את מדי, אחרי 12 חצי שנות שירות במחוז תל-אביב? על כל השאלות, סירב לענות.

השבוע נתן סוף-סוף תשובה. הוא עשה זאת באמצעות מיכתב אשר שוגר על-ידי עורך-הדין התל-אביבי דן גרנדין אל המפקח הכללי של משטרת ישראל. גרנדין דרש מן המפקח: להעמיד את עמוס בן-גוריון לדין משמעתי, ולהגיש תביעה פלילית נגד אזרח בשם חיים קופילוביץ.

מה כסתתר מאחורי תלונה בלתי-רגילה זו? ***

כדור זכאביראש

הסיפור מתחיל ביום ששי אחד, לפני קרוב לארבעה חודשים. זילברמן, שנהג שב לחוקר הטוב ביותר של המדור המרכזי לביולוגיה, עסק אותו יום בחקירת עצור יפואי, שנחשד בביצוע שורה ארוכה של גניבות. החשוד הודה במעשיו ואף הסכים